

Wijziging van de Wet ziekenhuisvoorzieningen
(Stb. 1971, 268)

(Wet tot aanpassing van de organisatie van het
College voor ziekenhuisvoorzieningen)

VOORLOPIG VERSLAG

Nr. 4

De vaste Commissie voor de Volksgezondheid brengt inzake het voorliggend wetsontwerp het navolgende verslag uit.

Algemeen

Zeer vele leden vroegen de Minister nog eens nadere argumenten aan te voeren voor de thans voorgestelde financiering van het college via de A.W.B.Z. Zij waren van mening, dat ook een financiering uit de algemene middelen een financieringsbron is, die door het gehele volk in evenredige mate wordt gevoed. Hebben uitsluitend budgettaire gronden tot de voorgestelde financiering geleid, zo vroegen zij. Daarbij wezen zij er op, dat een financiering hier uitsluitend via de A.W.B.Z. aanvechtbaar is.

Vele leden waren met het wetsontwerp niet gelukkig. Zij konden daarin slechts een nieuw stapje zien in de overheveling van rijkstaken naar de sociale verzekering. De Regering, zo stelden zij, veronderstelt blijkbaar dat stijgende premies gemakkelijker worden aanvaard c.q. afgewenteld dan stijgende belastingen. Daarom vervangt zij subsidiëring op tal van gebieden door verzekering, daarom bevriest zij rijksbijdragen in die verzekering, daarom tracht zij zelfs af te komen tot de financiën voor een van haar eigen belangrijkste adviesorganen.

Voor deze beleidslijn komt de Minister in de memorie van toelichting niet uit. Wel noemt hij van zijn kant vier argumenten die de leden hier aan het woord geenszins hadden overtuigd. In de eerste plaats zou reeds dadelijk de vraag gerezen zijn, „of deze wijze van financiering de meest doelmatige geacht moest worden”. Deze leden herinnerden eraan dat de huidige constructie met betrekking tot het college, zoals vereist door de Grondwet, niet alleen bij amendement was tot stand gekomen, maar ook zonder hoofdelijke stemming aanvaard zonder dat de Regering een enkel bezwaar had geopperd. Noch bij de Kamer noch bij de Regering rezen blijkbaar vragen ten aanzien van de principiële juistheid der constructie.

Wel konden in de loop van 1971 bezwaren worden gehoord, onder meer uit de kring van ziekenfondsen, tegen de pogingen van regeringszijde om onder haar financiële verantwoordelijkheid uit te kruipen. Met het oog daarop dienden de progressieve drie in het najaar van 1971 een amendement in om het budget van het college te versterken. De Minister achtte dit overbodig. Reeds toen dacht hij aan een nadere regeling als thans voorgesteld. De leden, hier aan het woord, verbonden aan deze gang van zaken nog de navolgende vragen:

Waarom heeft de indiening van dit minuscule wetsontwerpje nog tien maanden langer op zich laten wachten? Gaat de uitvoering van de Wet ziekenhuisvoorzieningen niet al traag genoeg?

Is de taakuitoefening van het college, zoals de Regering deze opvat, in het geheel niet gefrustreerd? Heeft het Rijk in de beoogde overgangstijd voldoende middelen ter beschikking gesteld, zoals de wet impliciet voorschreef? Welke post op de rijksbegroting zou voortvloeien uit verwerping van het voorstel?

Een tweede argument voor het ontwerp noemt de Minister het functionele verband tussen college en verzekering. De leden hier aan het woord konden het dwingende karakter van dit verband niet inzien. Waarom wordt de Raad voor de Water-

staat dan niet gefinancierd uit het Rijkswegenfonds? Waarom zou ook de hoofdafdeling inrichtingswezen van het departement niet putten uit het A.F.B.Z.? Zou de Minister menen dat genoemde afdeling en het college principieel verschillen qua onafhankelijkheid, dan verwezen deze leden nogmaals naar het motief van het beroemde (volgens dit kabinet beruchte) amendement: het gaat om een adviesorgaan van de Regering, niet om een lichaam dat maatschappelijke organisaties zo goed zijn geweest zelf te formeren.

Hiermee, aldus deze leden, is tevens het derde argument van de Minister ontkracht, nl. de parallel met het Praeventiefonds. Dit fonds immers is geen adviescollege, maar verricht een pioniersfunctie op het uitvoerende vlak. Het voorziet in aanvullende financiering en onderneemt experimenten. Het financiert, kortom, quasiverstrekkingen die een waardevol complement vormen op de goederen en diensten waarop de gehele bevolking krachtens de wet aanspraak mag maken.

Ten slotte acht de Minister het een voordeel dat het college zelfstandig zijn inkomsten kan beheren. Wil de Minister uitlegen wat er mis is in het financiële beheer van bij voorbeeld de Gezondheidsraad of de Centrale Raad voor de Volksgezondheid? Kan afhankelijkheid bij de bepaling van de begrotingspost niet uitstekend samengaan met zelfstandigheid bij de bewaking daarvan? Blijft de afhankelijkheid van de Minister overigens niet in wezen dezelfde krachtens het voorgestelde lid 17, nl. een jaarlijkse budgettering, zo vroegen de hier aan het woord zijnde leden ten slotte.

Artikelen

Artikel I, onder A

Artikel 2, eerste lid. Verscheidene leden – en zeer vele leden sloten zich hierbij aan – zouden gaarne vernemen, waar het in de bedoeling ligt de zetel van het college te bepalen. Verscheidene leden waren van mening, dat bij de keuze van de vestigingsplaats er mede rekening gehouden zal dienen te worden met de noodzaak van samenwerking met de andere colleges die zich met de ziekenhuisbouw bezig houden, zoals het Centraal Orgaan Ziekenhuistarieven, de Nationale Ziekenhuisraad en de Ziekenfondsraad. Kan medegedeeld worden op welke wijze de coördinatie met deze drie instanties zal geschieden?

Artikel 2, zeventiende lid. Wat is de bedoeling van de zinsnede „voor zover zij op de goedgekeurde rekening van het college voorkomen”? Ligt het in de bedoeling dat het college ook beschikt over een budget buiten het door de Minister goedgekeurde, zo vroegen verscheidene leden. Zij zouden in dit verband gaarne vernemen in welke orde van grootte de bijdrage van het A.W.B.Z.-fonds wordt geschat.

Artikel 2, achttiende lid. Zeer vele en verscheidene leden achtten het noodzakelijk dat het verslag van het college, ook wat het financieel beheer betreft, jaarlijks aan de Staten-Generaal wordt overgelegd.

Aldus vastgesteld 24 oktober 1972.

VAN LIER	PADT-JANSEN
LAMBERTS	WEIJERS
JONGELING	HEIJMANS
VAN LEEUWEN	NOOTEBOOM
VEDER-SMIT	VAN AARDENNE
WOLFF	BARUCH
DUSARDUIJN	G. M. P. CORNELISSEN
DOLMAN	N. C. DE RUITER.